

Rudolf Steiner

**Η ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΣΗΜΑΣΙΑ  
ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ**



**Η ΑΙΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗ  
ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ**



ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣΟΦΙΚΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Τίτλοι διαλέξεων:

**Η απόκρυφη σημασία του αίματος**

*(Βερολίνο 25 Οκτωβρίου 1906)*

**Η αιθεροποίηση του αίματος**

*(Βασιλεία 13 Οκτωβρίου 1911)*

Ομιλητής: Rudolf Steiner

Μετάφραση : Γεράσιμος Ε. Κατραμάδος

Επιστημονική επιμέλεια κειμένου: Βάλλυ Καλοζούμη

Επιμέλεια εξωφύλλου: Etra Publishing

ISBN: 978-960-6830-43-3

Εκδόσεις ETRA®

Ευεργετών 7, Π. Φάληρο, 17563

τηλ/fax: 210 9811753

www.etra.gr, e-mail: etrapublishing@gmail.com





## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η απόκρυφη σημασία του αίματος	7
Η αιθεροποίηση του αίματος	39
Σύντομο βιογραφικό του Ρούντολφ Στάινερ	64



# Η ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Διάλεξη του Rudolf Steiner Ph.D.  
Βερολίνο, 25 Οκτωβρίου 1906



«Το αίμα είναι ένα πολύ ιδιαίτερο υγρό.»  
Φάουστ – Πράξη Α, Σκηνή 4

ΑΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΑ, ο καθένας από εσάς θα κατάλαβε ότι ο τίτλος αυτής της διάλεξης προέκυψε από το έργο του Γκαίτε «Φάουστ».

Όλοι γνωρίζετε ότι σε αυτό το ποίημα περιγράφεται το πώς ο Φάουστ – ο οποίος αντιπροσωπεύει την ανώτερη ανθρώπινη φύση- κάνει μια συμφωνία με τις διαβολικές δυνάμεις, που στο έργο αντιπροσωπεύονται από τον Μεφιστοφελή, τον απεσταλμένο από την κόλαση.

Επίσης, γνωρίζετε ότι ο Φάουστ, στο εν λόγω ποίημα, πρόκειται να κάνει μια συμφωνία με τον Μεφιστοφελή, ο οποίος του ζήτησε να την υπογράψει με το ίδιο του το αίμα. Ο Φάουστ στην αρχή το παίρνει για αστέιο. Όμως ο Μεφιστοφελής σε αυτή τη κρίσιμη στιγμή εκφέρει μια πρόταση την οποία ο Γκαίτε χωρίς αμφιβολία, επιδιώκει να τη πάρουμε στα σοβαρά: «Το αίμα είναι ένα πολύ ιδιαίτερο υγρό.»

Τώρα, με την αναφορά σε αυτή τη φραση του «Φάουστ»,

ερχόμαστε σε ένα περίεργο χαρακτηριστικό των σχολιασμών του Γκαίτε. Μπορείτε προφανώς να αντιληφθείτε πόσο αχανής μπορεί να είναι η ερμηνεία στο θρύλο του Γκαίτε «Φάουστ». Είναι ένα έργο λογοτεχνικό με καταπληκτικές διαστάσεις, που θα έπρεπε να αναλύσουμε γράφοντας εκατοντάδες τόμους και φυσικά δεν είναι η δουλειά μου να μακρηγορώ αναλύοντας διάφορα σχόλια από αναλυτές του Γκαίτε σχετικά με αυτήν την ιδιαίτερη φράση.

Καμία άλλη ερμηνεία δεν δόθηκε τόσο εύστοχα όσο εκείνη του σχολιαστή καθηγητή Μίνορ. Κι αυτός, όπως και πολλοί άλλοι σχολιαστές, το χειρίζεται εστιάζοντας στην ειρωνική διάθεση του Μεφιστοφελή και σε αυτή τη σύνδεση κάνει την ακόλουθη, πράγματι πολύ περίεργη, παρατήρηση στην οποία θα ήθελα να δώσετε προσοχή. Διότι θα εκπλαγείτε με τα περίεργα συμπεράσματα που θα ακούσετε.

Ο Καθηγητής Μίνορ σημειώνει ότι: «ο διάβολος είναι εχθρός του αίματος» και επισημαίνει ότι «όσο το αίμα συντηρεί και διατηρεί τη ζωή, ο διάβολος που είναι εχθρός της ανθρώπινης φυλής θα είναι και εχθρός του αίματος». Στη συνέχεια ο καθηγητής ( και πολύ σωστά) δίνει έκφραση στο γεγονός ότι στις παλαιότερες εκδοχές του θρύλου του Φάουστ και γενικότερα στους θρύλους, το αίμα πάντα έχει τον ίδιο ρόλο.

Σε μία παλαιότερη εκδοση του «Φάουστ» περιγράφεται συμπτωματικά- πως ο Φάουστ κάνει μια λεπτή τομή στο αριστερό του χέρι με ένα μικρό σουγιά και στη συνέχεια, όπως παίρνει τη πένα για να υπογράψει με το όνομα του το συμβόλαιο, το αίμα ρέει από τη τομή και σχηματίζει τις λέξεις: «Ω άνθρωπε, ... απέδρασε!». Αυτό είναι αρκετά αυθεντικό. Αλλά εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι αυτό που κάνει τον διάβολο να απαιτεί να υπογραφεί η συμφωνία με αίμα είναι ακριβώς το γεγονός ότι είναι εχθρός του αίματος.

Και σας ερωτώ: Ποιος μπορεί να φανταστεί γιατί ένα πρόσωπο να θέλει τόσο πολύ να κατέχει αυτό που τόσο πολύ αντι-



παθεί; Η μοναδική λογική εξήγηση που μπορεί να δοθεί – όχι μόνο για αυτό το ποίημα του Γκαίτε αλλά και για όλα τα παλαιότερα ποιήματα που αναφέρονται στο Φάουστ – είναι ότι για τον διάβολο δεν έχει ιδιαίτερη σημασία αν η υπογραφή θα ήταν με αίμα ή απλό μελάνι. Για το διάβολο το αίμα είναι κάτι πιο ιδιαίτερο και ξεχωριστό.

Εδώ μπορούμε να υποθέσουμε ότι οι αντιπροσωπευτικές δυνάμεις του «κακού» πιστεύουν ότι θα κατέχουν τη δύναμη του Φάουστ (και τον ίδιο) μόνο εάν καταφέρουν να κατακτήσουν έστω και μια σταγόνα από το αίμα του. Αυτό είναι κάτι που αποδεικνύεται και μπορεί να εξηγήσει ή να αντιληφθεί κάποιος τη φράση αυτή διαφορετικά. Ο Φάουστ πρέπει να υπογράψει με το αίμα του όχι διότι ο διάβολος είναι εχθρικός απέναντι στο αίμα αλλά επειδή θέλει να αποκτήσει δύναμη πάνω του.

Εδω, υπάρχει μια αξιοπρόσεκτη αντίληψη κάτω από αυτή την ιστορία. Δηλαδή, αυτός που έχει κερδίσει τη δύναμη πάνω στο αίμα κάποιου, έχει κερδίσει και τον ίδιο. Και το αίμα αυτό είναι ένα πολύ ιδιαίτερο υγρό διότι σε αυτό θα διεξαχθεί η πραγματική μάχη όταν παλεύει εσωτερικά ο άνθρωπος ανάμεσα στο καλό και το κακό. Όλα αυτά τα θέματα τα οποία έρχονται μέχρι τις ημέρες μας από παλιές ιστορίες, μύθους και θρύλους από διαφορετικές εθνικότητες και τα οποία ακουμπούν ακόμη τη ζωή μας, στις ημέρες μας θα υποβληθούν σε μια ιδιόρρυθμη μεταμόρφωση σε σχέση με τη συνολική ιδέα και ερμηνεία της ανθρώπινης φύσης.

Οι εποχές στις οποίες οι θρύλοι, οι μύθοι και τα παραμύθια εκλαμβάνονταν σαν εκφράσεις παιδικής αφέλειας, έχουν περάσει. Πράγματι έχουν περάσει οι εποχές που τα νοήματα, για να εκφραστούν, ακολουθούσαν έναν μισο-διδακτικό/μισο-παιδιάστικο τρόπο, μια μόδα που ήθελε τους μύθους να είναι οι εκφραστες της ψυχής, της εκάστοτε κουλτούρας.

Σήμερα, αυτό που αποκαλούμε «ποιητική έκφραση» ενός έθνους δεν είναι τίποτα περισσότερο από το προϊόν μιας καλο-